DESTINUL NEAMULUI MEU

De ce ne-ați uitat?

Mîntuitorul răstignit pentru păcatele noastre nu obosea să ne învețe să ne iubim aproapele, să cinstim părinții, să fim milostivi și îngăduitori, răbdători. După ce părăsește lumea pămîntească și pleacă în împărăția Domnului această prorocire a lui o duce mai departe, între oameni, Sfînta Scriptură. Și noi toți, cei păcătoși de voie și nevoie, pentru păstrarea vieții noastre umane trebuie să respectăm întocmai înțelepciunea Bibliei. Dar cît e de dureros să percepi cum în văzul tuturor azi se fac păcate mari și față de Sfînta Scriptură și față de neamul tău. Și cine știe cît timp mai stătea în umbră un astfel de păcat, dacă în a doua zi de Paști, pe la chindii, nu descopeream următorul tablou. Lîngă casele curții mele, aranjate în formă de pentagon, ce a devenit și porecla oficială a mahalei noastre, cîteva fetițe se jucau cu-n craniu de om, «colectat» în cimitirul de alături. Copilele se amuzau cu acest... obiect, trecătorii se opreau, îl cercetau și nu le ziceau nimic. Eu, însă, fără să vreau, mi-am aruncat privirea în direcția crucilor de piatră de la 1941—44 și parcă am auzit strigătele de durere ale flăcăilor și bărbaților în uniforme militare, duși la pierzanie pentru binele și fericirea neamului, cu jale întrebîndune:

— Fraților, de ce ne-ați uitat?

Da, așa este. Un cimitir militar român la o margine de țară, părăsit și ponegrit, ce-și trăiește ultimele clipe, deoarece din toate părțile este înconjurat și strîmtorat de roadele urbanizării. Și cred că mai are norocul existenței numai și numai din cauză că tot aici și-au făcut mai tîrziu apariția și zeci de morminte ale răposaților civili. Dar acestea, o dată cu modernizarea cartierului «Borisovca», au început încă la finele deceniului șaptezeci să fie evacuate în altă parte. Așa că pînă acum din toate au mai rămas doar cele orfane. Ele nu mai îmbracă demult straie noi și-s lăsate, la fel ca cele militare, la voia întîmplării. La o asemenea stare de ființare și-au pierdut rolul lor de ocrotitoare a celor ostășești. Deci, se spulberă ultima speranță de supraviețuire.

O atitudine barbară față de osemintele confraților noștri de sînge comit autoritățile de la Tighina. Cînd am fost la București, am văzut cimitirele militarilor sovietici. Frații noștri de peste Prut în această privință nu și-au pierdut omenia.

Ce ne împiedică pe noi să facem același lucru?

Cîtă fericire ar aduce în sufletele a sute de români elevii și pedagogii școlilor moldovenești nr. 19 și 12, dacă ar lua sub tutelă mormintele eroilor necunoscuți, le-ar identifica numele și ar corespunda cu rudele celor căzuți pentru integritatea Patriei și unitatea neamului. O contribuție considerabilă la această misiune patriotică pot să aducă colectivele școlii pedagogice și de medicină, cenaclul «Vatra». Un rol aparte, desigur, îi revine și muzeului orășenesc de studiere a ținutului natal, care trebuie să-și reorganizeze radical profilul — de la cel stalinist-șovinist-comunist la cel autentic național. Istoria la Tighina n-au dreptul să ne-o facă ofițerii în rezervă și niște colaboratori agramați monolingvi. De altfel, ne vom alege nu numai cu cimitire pierdute și moravuri calicite, ci vom păgubi orice suflare românească în această urbe moldavă.

Totuși, dintre toate aceste instituții, cel mai mult mizez pe Liga Democrat-Creștină a Femeilor din Moldova: cine dacă nu o mamă poate înțelege într-adevăr seriozitatea problemei și simți cu sufletul strigătul de durere al celor trecuți în nemurire și al celor rămași în viață?

Dumitru BOLOGAN
Or. Tighina.

ZONE DE SECURITATE .md